

a hosszú sínek

a hosszú sínek

időtlen pályái, ahogy

megyek a gyerekeimmel

ugyanazzal a feltétel nélküli félelemmel

mikor az otthagyt

otthonhagyott feleségemet

szeretem az agyamban, pedig

a vonat nyitott kocsikkal nem indítható

ebben a pillanatban felállok

és fejemben, szememben a rohanó vonat

ami elindul akkor is, ha alszol

ha hideg van, ha nyitva az ajtó

kimegyek becsapom azt, nem a

gyerekek miatt, ők csak nem

hanem a fájdalom miatt

amit érzek fáradhatatlanul évtizedek óta

szerelmben, boldogságban, nyomorban

önzőn, fázva, izzadva magyar –

csak én ne ugorjak ki

mert minek is

a szag

ebben a pillanatban érzem

azt az illatot, hogy most akkor

bárhol lehetnék

elfutott egy nő, egy atlétában

valami olyan mozgással

mint egy kindertojás figura

és olyan elszántsággal, ahogy

caravaggio

a képei után a parton

míg el nem tűnt a hajó a horizonton

no, ez a nő a hátam mögött tűnt el

és felidézte az emberi teljesítőképesség határát

hogy most például én most ebben a szagban

ott vagyok, ahol akarok

áhitat

valójában az áhitat a vassodrony

és a stég között, ez igazán egy

émelyítő áhitat, mint a tojáslikőr

ebek parancsára parancsolnak

a kutyáknak, mindennel

felszerelt idomárok, kerékpárosok

a kutyát a bolt elé kötik

a biciklit a póznához

a biciklihez a bukósisakot

a pózna kiherélve, így

a laptopot beviszik a kiskosárból

a kakaóscsiga közben telefonál

aztán eloldódnak a leláncolt dolgok

csak a sisak csatolódik újra be

reggel van, később a munkanap telik el.

ehhez képest a vassodrony valóban áhitat egy stégnek